

Un monstruo viene a verme (A Monster calls)

Juan Antonio Bayona

Lewis MacDougall, Felicity Jones, Sigourney Weaver, Liam Neeson, Toby Kebbell,
Geraldine Chaplin.
EUA-Espanya, 2016.

Entre tots els temes que poden integrar la immensa oferta de pel·lícules amb protagonistes infantils o de relacions entre pares i fills, no és gaire fàcil trobar-hi referències directes al reconeixement o l'elaboració de la mort, amb la presència del patiment i el pronòstic ineludible del seu desenllaç.

A través de la novel·la homònima de Patrick Ness, el qual va fer-ne el guió cinematogràfic, J. A. Bayona tracta, amb una gran delicadesa i amb una elegant dosi d'imatges figurades i metafòriques, el desenvolupament d'una història que atrau l'emoció i l'interès de l'espectador des del primer moment.

La història és el drama que viu l'infant Conor (Lewis MacDougall), mitjançant el destil·lat paral·lel d'un seguit de relats que van entrecruant-se des de la seva fantasia i el progrés infranquejable de la realitat. Així, el discurs simbòlic i imaginatiu del nen dona significat a la seva visió personal i comprensió irrenunciable de l'argument exposat en relació al patiment que produeix la malaltia de la seva mare.

Aquesta pel·lícula alterna ritmes narratius molt diferents, de tal manera que moltes imatges ofereixen tanta claredat visual que fan innecessàries les paraules dels diàlegs. Hi podem trobar algunes pinzellades que ens acosten al gènere de terror, encara que de cap manera s'hauria de classificar aquesta obra amb aquest criteri.

El patiment personal del Conor i l'obcecada expressió silenciosa dels seus sentiments ens permeten percebre escenes de bullying a l'entorn escolar, estimació vers la seva mare i altres sentiments d'odi o soledat que configuren el dens univers interior del nen. Tota la història seria un oportú pretext per treballar tant l'existència de les malalties, el patiment i la mort com la sensació de desemparament, la ràbia interior no vehiculitzada o la indefensió davant les agressions externes, desateses per les institucions escolars.

Hi ha un brillant tractament de la fotografia, amb l'ajut d'oportuns trucs de realització digital, que engrandeixen el sentit expressiu de tota la producció.

La banda sonora està molt ben associada a la seqüenciació de les escenes, incloent-hi algunes dosis de silenci estratègic que no fan més subratllar la tensió emocional i expressiva de les imatges.

Potser hi ha alguna mostra poc necessària de tics clàssics del cinema de terror, com el paisatge boirós, la nit tempestuosa o la porta entreoberta que grinyola, però aquests

detalls no arriben a desdibuixar la fortalesa de l'argument ni l'entitat comunicativa de les escenes.

No hem d'oblidar la participació onírica del teix, el monstre interpretat per Liam Neeson, que apareix intermitentment per comunicar-se en secret amb en Conor, ordenant els pensaments i les fantasies del nen i aporta, com un oracle de tragèdia grega, la saviesa i el coneixement que necessita per tal d'entendre el seu passat i prefigurar tots els matisos que li donin la fortalesa psíquica per a viure el present i la immensitat de derivades que li ha de proporcionar.

Totes les converses i escenes, per molta varietat interpretativa que continguin, estan molt carregades d'elements emocionals i interferidors, sense que en cap moment es doni pas a una edulcorada sensibilitat o un tractament vehement de les emocions incontingudes. Tots els personatges conserven un registre fàcilment diferenciable i aporten una força expressiva que permet identificar els valors amb què l'infant es posiciona.

En aquesta expressió de sentiments i pensaments, hi ha un exemple clar en la fugaç aparició de la directora de l'escola, interpretada per una lacònica Geraldine Chaplin, en que manifesta la seva honestat inhibint-se de jutjar o prendre partit davant d'un conflicte protagonitzat pel nen.

Esperem que la visualització d'aquesta pel·lícula us permeti integrar arguments per a tractar la varietat de temes existencials que s'hi presenten i donar-los una dimensió educativa en els nostres espais de treball.

Jaume Forn i Rambla